

Jaro

Je jaro.
To slovo
má snad každý rád.
„Jaro! Jaro!“
Zpívá sýkorka,
a kos zas obletuje sad.

Jaro! Jaro!
Volá i tebe,
i když oknem
ještě proudí chlad.

Poslední snížek mizí,
zima se vzdaluje,
a za chvíli nám bude cizí.

Ze země vykukují sněženky,
pozdrav jara,
čistý a ryzí.

Sluníčko prohřívá zem.
A Boží příroda nás
volá ven.
Tak nebraň se a pojd'!
Otevři své oči,
otevři své uši.

Dívej se kolem sebe, a slyš!
Chci ti zas po roce připomenout,
co dávno už víš.
Tu píseň zpívá ptáček na větvi,
když ráno ještě spíš.
Slyš!
Přicházím k tobě letos znovu,
tvůj Stvořitel a Pán!
Připomenout ti chci,
co napsáno v mém Slovu.:
„Dokud země trvat bude,
studeno i horko, setí i žně,
den a noc nepominou.“

Přicházím k tobě opět znovu,
a přináším ti důkaz o mém Slovu!

Probud' se! Raduj se!
Jásej! Chval Boha,
jako to ptáče na větvi.
Říkáš, že nemáš hlas?

Pak oblékni se v bílý šat,
jako sněženky,
a ukaž světu,
že můžeš uprostřed špíny
a hříchu čistý stát.

Jen nespi! Probud' se!
Je třeba vstát!
Zvedni se od země a volej:
„Můj Bože, já Tě mám také rád!“